

Reactie 3 – Olaf Ifzaren

Geachte lezer,

Een reactie op het preadvies van de heer Scheltema en twee vragen voor hem.

Het heeft mij steeds hoogst verbaasd dat de rechtspraak van de civiele rechter over billijkheidsuitzonderingen door bestuursrechtjuristen lijkt te worden genegeerd. Ik doel op de civiele jurisprudentielijn die de Hoge Raad heeft gevoerd in navolging van het Arbeidskostenforfait-arrest:

- HR 19 december 2014, ECLI:NL:HR:2014:3679, NJ 2015/344, m.nt. J. Legemaate (Bosentan), r.o. 3.6.1;
- HR 18 mei 2018, ECLI:NL:HR:2018:729, NJ 2018, 376, m.nt. K.F. Haak (Mathilda a.k.a. Aansprakelijkheidslimiet), r.o. 3.8.1;
- HR 5 oktober 2018, ECLI:NL:HR:2018:1845, NJ 2018/401, r.o. 3.4.2 (transitievergoeding);
- HR 21 december 2018, ECLI:NL:HR:2018:2422, NJ 2019/36 m.nt. redactie, r.o. 4.3.4.

Ook de heer Scheltema slaat geen kenbare acht op deze jurisprudentie. Ik kan me echter niet voorstellen dat hij er niet mee bekend is. Kan hij uitleggen wat het verschil is tussen zijn zienswijze en die van de Hoge Raad of, populairder gesteld, is dit niet oude wijn in nieuwe zakken? En heeft hij een verklaring voor het feit dat bestuursrechtelijk Nederland deze jurisprudentie niet lijkt te kennen?